

SPECIALE !! NIEUWSBRIEF



" en wel hierom ... "

**BASISGROEPEN TEGEN
KERNGEWELD & MILITARISME**

VOORWOORD, REDAKTIONEEL

Daar ligt ie dan, voor je neus; een speciale nieuwsbrief uit de regio! We hadden er even een hard hoofd in of ie nog wel aardig vol zou komen. Na wat in de rondte getelefoneer kregen we bovendien het idee dat een deel van de basisgroepen in de regio een zeer kwakkelend bestaan leidt. een ander deel bestaat uit een soort van eenmans/vrouwsfrakties. Sommigen waren gewoon vergeten om een stukje te schrijven, en weer anderen waren op vakantie. Maar al met al zijn er nu dus toch een zevental stukjes binnen gekomen, met elkaar een bonte verzameling.

Zondag 18 oktober is het dan echt zover, op deze dag wordt de regioday gehouden. Het begint om 11.00 uur en duurt tot plusminus 17.00 uur. Als plaats kwamen terecht bij Hotel Bosch, apeldoornsestraat 4, te Arnhem. Voor Koffie en Soep wordt gezorgd, brood, fruit, asperines enz. zelf meenemen.

Wie er nou allemaal bij de basisgroepen horen en wie niet, dat is ons nog steeds niet helemaal duidelijk. Dus: geef het door, zegt het voort!! Achterin deze nieuwsbrief vind je een wat uitgebreidere beschrijving van het (ons) programmavoorstel voor de dag. Heb je aanvullende of andere voorstellen, laat ze ons dan horen!

Tot ziens op 18 oktober,
basisgroep KEMO.

INHOUDSOPGAVE

Pag. 1	De voorkant.
Pag. 2	Voorwoord, redactioneel.
Pag. 3	Inhoudsopgave.
Pag. 4	Reaktie van Bequerel - Inovators.
Pag. 5	Over basisgroepen en dat soort dingen.
Pag. 6	„ „ „
Pag. 7	Kremlin En Mausoleum Openbare-landingsplaats
Pag. 8	Bladerend in de notulen van ruim vijf jaar
Pag. 9	basisgroep..... Dirk.
Pag. 10	Basisgroep Mores Arnhem.
Pag. 11	Leo's visie.
Pag. 12	Een persoonlijk verhaal van Ab.
Pag. 13	„ „ „
Pag. 14	Programmavoorstel voor 18 oktober
Pag. 15	„ „ „

Veel leesplezier!

Het voeren van aktie heeft twee doelen; het lange-termijn doel komt voort uit de hoop op de lange duur een betere maatschappij te verkrijgen. Het korte-termijn doel richt zich direkt tegen de uitwassen in de maatschappij waarin we leven.

Immers nieuw is in ieder geval dat geprobeerd wordt om zoveel mogelijk mensen direkt bij het tot stand komen van beslissingen te betrekken, vanuit de idee dat ieder mens zelfbeschikkingsrecht heeft over de zaken die met haar/zijn direkte woon- en werksituatie te maken hebben. Vanuit dat aspekt duikt het begrip autonomie op. Lettelijk betekent het dat je jezelf, je eigen maatschappelijke en politieke ervaringen, tot norm stelt ten aanzien van denken en handelen; het is een konseptmatige samenvatting van een bepaalde gedragswijze die gestuurd wordt door de individu en gericht is op zijn/haar ontplooiing en zelfbeschikking, met respekt voor de ander.

Aan: KEMO-projects

Inzake: Bijdragen Nieuwsbrief

Kenmerk: Reactie op schrijven van KEMO-projects

Lieve mensen (V/M),¹⁾

Wij hebben ons kostelijk vermaakt met jullie brief. Alle begin is

Ter land, ter zee en terzake (die is van onszelf, goed hè).

Waar hebben wij een hekel aan:

- nieuwsbrieven
- themadagen
- strategie-discussies
- kopij-verzoeken
- landelijke c.q. (sorry) regionale overleggen
- praatweekenden
- discussie-avonden
- overlevingskampen
- vragen waarom, uit wat voor mensen de basisgroep bestaat
- stellingen
- voorzitten, notuleren
- lieve bijdragen
- "mensen die haar sterk betrokken voelen"
- gempo, kempo
- uit de sloot halen

Wat wij leuk vinden:

- actievoeren met de eigen groep
- actieweekenden (liefst verder dan fietsafstand i.v.m. busje)
- deze brief; c.q. (sorry) jullie brief
- onze eigen bijeenkomsten
- korte ervaringen
- feesten als er weer een kerncentrale dichtgaat
- raketten ontmantelen, vliegtuigen neerhalen
- verfbommetjes maken
- spuiten, kladden, plakken, krijten
- winnen met volleyen tegen Atomic en Dodewaard
- onbekend blijven (sinds Beatrix' huwelijk), want inderdaad onbekend maakt vrij

Beter één reactie op de bus, dan 10



1) een minderheid wilde schrijven, lieve mensen (M/V), of beter gezegd een meerderheid, maar aangezien een minderheid de brief uittypt bepaalt deze de uiteindelijke vorm.

Op dat vlak liggen ook de wezenlijke meningsverschillen met de meer traditionele linkse organisaties: Die zoeken de macht in allerlei verbonden; wij in het organiseren, of liever motiveren van mensen. Ons uitgangspunt is dat, wat je wilt veranderen, je dat zelf moet doen, of daar in ieder geval initiatieven in moet nemen. De geschiedenis heeft daarbij uitgewezen dat daarbij niet gerekend kan worden op samenwerking met politieke organisaties. Hun verkiezingsbeloften worden na afloop van de verkiezingen maar al te gemakkelijk vergeten of gaan verloren in de drang om macht, via koalitiepolitiek. Wat dat betreft beschikt de basisdemokraate over en gezonde dosis wantrouwen!

Over Basisgroepen en dat soort dingen.

Hoe dat alles te beschrijven wat er van tijd tot tijd in me omgaat. De laatste tijd vooral. Gevoelens in m'n hoofd, gedachten in m'n hart en andersom of doorelkaar.

Beginnen bij het begin. Welk begin?

Het begin, daar ben ik mooi niet bij geweest. Toen de grondslagen werden gelegd voor de maatschappij waarin ik leef. Een maatschappij die bol staat van de arrogantie.

Arrogantie tegenover de aarde, in felte het enige wat we hebben maar evengoed wordt ze leeggeroofd en vergiftigd.

Arrogantie tegenover mensen. Hoe noem je anders de manier waarop oorlogen over de hoofden van miljoenen worden uitgevochten; de manier waarop arbeid tot koopwaar is geworden en mensen niet meer zijn dan levende machines; de manier waarop bezuinigingen worden doorgevoerd terwijl volgens mij de bezuinigers de ballen verstand hebben van de effecten (ik kan me geen minister of tweede-kamerlid voorstellen die in de zwakzinnigenzorg heeft gewerkt; zijn ze al bejaard dan hebben ze geld zat; de hoogte van een minimumuitkering weten ze wellicht niet een uit hun hoofd, laat staan dat ze er van zouden kunnen leven, ja vroeger in hun studententijd, dat waren nog eens tijden), de manier waarop de inhoud van het onderwijs wordt bepaald door de nationale handelbalans: wat heb je aan mensen die zich hebben kunnen ontwikkelen tot creatieve, onafhankelijke personen met een eigen mening, produceer liever dat waar 'onze' economie behoefte aan heeft.

Ik zou er zeer cynies van kunnen worden. Maar van cynisme kan ik niet leven. Daarvoor liggen wat mij betreft cynisme en machteloosheid te dicht bij elkaar. Alhoewel, machteloos voel ik me toch vaak de laatste tijd; machteloos opgesloten tussen vier muren die steeds dichterbij elkaar lijken te komen. Vier muren waartussen verdomd weinig ruimte is om op mijn manier te kunnen leven. Probeer ik af en toe eens, bij wijze van sprong in het diepe, anderen dit gevoel duidelijk te maken, dan gebeurt het niet zelden dat ik ten antwoord een opsomming krijg van wat voor flitsende akties en met hoeveel mensen er de laatste tijd toch wel niet gevoerd zijn. Schrale troostprijs is dat 't allemaal veel erger was geweest als al die akties niet gevoerd waren. Akties, akties, altijd maar akties.

Altijd maar proberen dingen tegen te houden, mensen over te halen, altijd maar reageren op wat de arrogantie van anderen mij/ons op 't bord voorschotelt. En blij zijn dat 't niet nog erger is. En uiteindelijk opgebrand, uitgeblust afhaken. Want zo zou 't mij geloof ik kunnen vergaan. Als ik steeds maar moet reageren op wat anderen over mijn leven beslissen, steeds maar achter nieuwe feiten aan moet hollen. Als ik geen tijd over hou om m'n dromen te dromen, aan m'n idealen te werken, te leven zoals ik zelf zou willen. Als de redenen waarom ik aktie voer ondergesneeuwd raken door dat aktievoeren. Als ik me steeds maar weer in de onmogelijkste bochten moet wringen om weer eens een aktie te verzinnen die tenminste origineel is, want anders komt 't niet in de krant. Of die niet te soft is, want anders doet er al niet eens iemand mee.

Gelukkig voel ik tussen mensen die ik ken van de basisgroepen van regio-Oost niet het sfeertje van aktievoeren om het aktie-voeren.

Gelukkig is er meestal wel ruimte om verschillende aktievormen naar voren te brengen.

Helaas voel ik er toch ook iets van: "ja, dat hebben we nou allemaal al wel gehad". De beste manier om te verhinderen dat je met frisse moed opnieuw zou kunnen beginnen, als je 't mij vraagt. Een goete manier ook om echt inhoudelijke gesprekken bij voorbaat al de mond te snoeren.

Met de basisgroep waar ik bij zit ben ik best in m'n sas.

Onze bezigheden bestaan voor een heel groot deel uit praten. Wat mij betreft totaal geen bezwaar. Akties om aan mee te doen zijn er immers altijd genoeg. Maar ruimte om ze te evalueren vaak niet, of de tijd om inhoudelijke informatie over een aktie-objekt door te nemen.

Vaak ken je mede-aktievoerders alleen van gezicht. Wat mij betreft een wankel basis om me een beetje sterk te voelen. Ik ben dan ook blij dat ik de mensen uit m'n basisgroep beter ken. Dat er ruimte is om twijfels te bespreken, en om te kijken hoe je er bij alle vervelende kanten van de zaak toch lol in houdt met elkaar.

Maar 't feit blijft dat we steeds maar bezig zijn dingen te ondernemen tegen zaken die anderen ons opleggen.

Van veel mensen hoor ik altijd alleen maar verdomme dit, en oprotten dat, zwijnen zus en uitzuigers zo. Waar mensen van dromen, dat blijft onduidelijk. Idealen worden niet meer besproken, dat is allang uit de tijd. Welnu, dan maar ouderwets.

Ik zou wel willen weten waar anderen van dromen. Ik zou willen kijken wat er van die dromen terecht te brengen is zodat we meer op onze eigen manier kunnen leven. Ik zou willen bedenken hoe we autonomer kunnen zijn binnen deze maatschappij, materieel gezien minder afhankelijk van wat multinationals produceren, van vergiftigende energiebedrijven, van wetenschappers die van kikkers konijnen willen kunnen maken en voor wie kennis macht is, van mensen die als het hun belieft je uitkering verlagen of het zlekenfonds afschaffen.

Ik zou wat willen opbouwen.

Ik zou meer solidariteit met mensen willen voelen, samen sterker zijn omdat we niet alleen van elkaar weten waar we tegen zijn, maar juist ook wat onze dromen zijn.

Als hieraan binnen basisgroepen meer gewerkt zou worden zouden ze voor mij meer BASISgroep zijn.

En wat mij betreft is dat niet hetzelfde als je terugtrekken op een eiland. Welk eiland overigens, als zelfs de oceanen vergiftigd raken, de reikwijdte van raketten duizenden kilometers is en we zelfs vanuit de ruimte bestookt kunnen worden.

Hermien, Arnhem.

KEMO

Kernenergie En Militarisme zijn Onzinnig en Overbodig. Dit kan leiden tot Korte Emotionele Momenten. Opeens hoor je dan "KernEnergie Moet Oprotten". Of als een generaal zegt "Ik Koop Een Mooi Onderzeeërtje", denken we "daar heb je weer zo'n Koninklijke Elitaire Militaire Onbenul". Als we de slogan horen "Kom bij het leger", moeten we Kotsen En Meervuldig Overgeven. Evenals tijdens een aktie waar hard door de politie opgetreden wordt en waar traan-gas ingezet wordt.

Wij, Hermien, Maria, Marie-José, Marcel en Peter, vormen de basisgroep KEMO. Ontstaan zijn we doordat er geen plek meer was binnen de bestaande basis-groepen en doordat een nieuwe groep wel een goed idee leek.

Begonnen als groepje van 3♀♀ uitgebreid via 5♀♀ en 1♂ tot de huidige bezetting van 3♀♀ en 2♂♂. Van begin af aan was de opzet dat de ♀♀ de meerderheid zouden houden in onze basisgroep. Immers: 'Wat Karel En Mark Ook doen, Katrien En Martha kunnen het Ook'.

We houden ons bezig met de onderwerpen kernenergie/afval/(kern)bewapening/militarisme/man-vrouw/machtsverhoudingen.

We kiezen voor de vorm van een basisgroep omdat ie Klein En Mogelijk Oergezellig kan zijn. Het geeft ons de mogelijkheid om in klein, persoonlijk verband te kunnen praten en nadenken over die dingen die ons bezighouden en vandaaruit eventueel aktie te ondernemen. Steun en persoonlijk vertrouwen als tegenhanger van massale, onpersoonlijke akties en de vele mensen die zich absoluut niet voor kunnen stellen waar jij je nu weer druk over maakt. We voelen ons soms een Kreatieve, Eigenzinnige, Meerzijdige Onderneming; Klein, Eigenwijs, Maar Overduidelijk.

Als KEMO hielden we ons bezig met het spuiten van leuzen, het houden van blokkades/bezettingen, spandoeken maken/ophangen, en ludieke aktie/toneel. We geloven niet expliciet in één of andere methode of strategie. Het moment, de verrassing, de gevarieerdheid en creativiteit zijn het belangrijkste.

Het Kankeren En Mauwen moet Ophouwen. Het Kremlin en Mausoleum Openbare landingsplaats. Kamerleden En Ministers Opgelet: van Keurige demonstratie En Mellige grap tot bezetting van Overheidsgebouwen, hier komt KEMO Een Menswaardige Overlevingsvorm!

Basisgroepen bestonden uit groepen mensen die elkaar kenden uit woonleef- en werksituaties en zich onder ander tot doel stelden de Dodenwaardcentrale te sluiten. De basisgroep diende als steun en als rustpunt voor de individuele aktievoerderster, en de plaats waar de problemen met betrekking tot de uitvoering van de taak besproken konden worden. In de laatselijke en de landelijke overleggen werd geprobeerd om gemeenschappelijke kaders te vinden om de grootschalige aktie te kunnen uitvoeren.

Basisdemokratie wordt op uiteenlopende manieren opgevat: Als besluitvormingsmodel, als een organisatiemodel, een mobilisatiemodel, of een andere manier van leven; over een van de centrale begrippen van de basisdemokratie, namelijk de autonomie, lopen de meningen vergaand uiteen. Vanuit die verschillende opvattingen denken en praten mensen met elkaar, en ontstaan er de nodige misverstanden.

Inleiding

Bladerend in de notulen van ruim 5 jaar basisgroep, waarvan we minstens drie jaar wekelijks hebben vergaderd, om een indruk te krijgen wat we als basisgroep waren, komen er wel veel sentimenten boven, maar geen duidelijk beeld over de Bg. Dan maar een greep in m'n geheugen en dus overgeleverd aan allerlei mechanismen die het geheugen beheersen en controleren.

Allereerst een korte situatieschets.

Ede is een gemeente met ruim 90.000 inwonerssters. de stad Ede heeft er zo'n 60.000. Van ouds her, het ligt tenslotte op de veluwe, streng religieus: er zijn meer kerken dan kroegen. Voor een belangrijk deel economies afhankelijk van defensie: 7 kazernes, 3 oefenterreinen, etc., en, in mindere mate, van de gezondheidszorg: 2 middelgrote ziekenhuizen, grote inrichtingen, etc. Alhoewel het bijna vast gebouwd is aan Wageningen, merkt het niets van de uitstraling van de universiteit(-sstad).

De, kerkelijke, vredesbeweging is het enigste wat enigzins levensvatbaar is.

Toen, begin '81, een aantal mensen bij elkaar gingen zitten om als groep met kernenergie bezig te gaan (een enkeling was er al -veel- langer mee bezig) kwamen de meeste mensen uit de Z (zwakzinnigenzorg) of via mensen uit de Z. Waarom die verzameling mensen zich een basisgroep hebben genoemd is heel simpel: dat was toen dé manier om je te organiseren, of in elk geval, om je zo te noemen. Er was eigenlijk geen andere vorm. De inhoudelijke argumenten zijn er later bijgesleept. Dat was ook logies. We organiseerden ons op de manier zoals wij dat wilden, niet omdat bg's nu eenmaal zo georganiseerd moesten zijn. Dat dat later hetzelfde bleek te zijn was mooi meegenomen.

De basisgroep is langzaam dood gebloed. In de hoogtijdagen waren we met ruim 30 mensen, wat echter snel kelderde naar een stuk of 8 á 10. Die groep heeft vrij lang in de zelfde samenstelling gefunctioneerd, maar (niet geheel onverwachts, maar toch nog vrij plotseling) bleven er daar nog 3 á 4 mensen van over. Die zagen elkaar echter zo vaak dat georganiseerd vergaderen niet meer echt noodzakelijk was. dat betekende (en betekent nog) dat discussies niet meer als groep gevoerd worden, maar individueel als mensen toevallig bij elkaar zitten.

Tot zover het summiere overzicht van de basisgroep.

De aftakeling begon eind '81, begin '82 al, toen een aantal mensen ook bezig gingen met andere zaken dan kernenergie en daar op de vergaderingen over gepraat ging worden. Zaken als militarisme, fascisme, kraken, etc. Veel mensen zagen dat niet zo zitten en we hebben geprobeerd dat te reguleren (voor de pauze kernenergie, na pauze rest), maar dat lukte niet: iedereen bleef gewoon zitten en zeurde vervolgens dat het niet over kernenergie ging, dat we zo radicaal waren en, heel belangrijk, dat we meer parlementair gericht bezig moesten zijn. In onze eigen kracht hebben we al nooit geloofd, de enigste hoop op verandering was via de politiek. Aan die invulling van basisdemocratie hebben we nooit voldaan. Ik zelf vind nog steeds dat het een zwak excuus is om om boven genoemde redenen uit de groep te stappen. Toch was dat een belangrijke reden, en dat komt mijns inziens door de vrijblijvendheid waarmee men met de stijf tegen kernenergie bezig was. De Bg is ook altijd meer een sociaal-dan een maatschappelijk- gebeuren geweest. 't Was er altijd heel gezellig, de koffie lekker, de mensen aardig, alleen jammer dat er een paar mensen waren die het steeds over kernenergie wilden hebben. Het had, in die tijd, net zo goed een klaverjasklub kunnen zijn. Natuurlijk geldt deze gechargeerde opmerking niet voor de hele groep.

De groep van 8 á 10 mensen die over bleven zijn ook andere dingen gaan doen. We hebben ruim 2 jaar lang een maandblad uitgegeven (specifiek voor Ede met een oplage van ruim 100) en zijn vooral bezig gegaan met militarisme, vooral

lijk als ondersteuning van een totaalweigeraar in de groep. We zijn in ongeveer alle min of meer linkse plaatselijke overleggen gedoken, etc. etc. Maar al waren we dan een basisgroep, alles (in elk geval bijna alles) kwam op het zelfde kluppie neer van 3 á 4 mensen. Basisdemokratie is bij ons in de Bg niet echt wat geworden. Basisdemokratie waar ik dan o.a. onder versta dat iedereen evenveel verantwoordelijkheid heeft en voelt (voor zowel het interne funktioneren als externe initiatieven); dat iedereen optimale mogelijkheden heeft op ontplooiing; het delen van macht; van kennis; het betrokken zijn ; etc.

Natuurlijk heeft me dat gefrustreerd: basisdemokratie is niet zomaar een ideetje, het is een 'way of life' en daarom jammer om te zien dat het niet lukt. Edoch, het heeft me ook geleerd om dingen die ik wil doen, niet afhankelijk te stellen van de groep (dan zoek ik wel mensen die er iets meer energie in willen steken). Het heeft me geleerd dat hoe goed de ideeën op zich ook zijn, het altijd neerkomt op hoe ze uitgevoerd worden en hoe groot de betrokkenheid met die ideeën zijn. Het heeft me steeds duidelijker gemaakt dat basisdemokratie niet werkt in grote groepen (en heel moeilijk in kleine groepen met deels verschillende interesses en denkbeelden). Dodewaard I & II, Woensdrecht 1, 2, 3 juni, Moerdijk en Borssele zijn noodzakelijke, goed bedoelde pogingen, maar meer ook niet. Maar ik vind het wel belangrijk om er mee bezig te blijven. Sta er alleen wat scepties tegenover.

't Lukt, is mijn ervaring, vaak heel goed bij een groep (10 á 15 mensen hooguit) voor één heel specifiek evenement waar ook alleen maar die groep aan deel neemt.

Ik heb geen bewuste keus gedaan om een basisgroep te vormen. 'k Weet ook niet of ik, als die situatie zich weer voor zou doen, het een basisgroep zou noemen. Zoveel maakt die naam niet meer duidelijk. Zo uniek zijn we nu ook niet in onze manier van werken, onze ideeën, etc. Alle groepen die met deze aktievormen en -doelen bezig zijn, zijn op deze manier bezig. Verschil is er alleen in naam én in onze hardnekkige pogingen een landelijke structuur te behouden.

Toch is alles niet zo negatief wat de Bg betreft als ik hier boven schets. We hebben veel gedaan, maar steeds maar met een miniem klein groepje:

- * ruim 2 jaar lang maandblad
- * schrijven van brochure over kernenergie (105 blz A4-nog te koop f 5,-)
- * het opzetten van kernenergie-archief
- * ongeveer aan alle anti-kernenergie-akties in die tijd meegedaan (en/of helpen voorbereiden)
- * 'n stuk of 10 voorlichtingsavonden in Ede gegeven
- * les gegeven op scholen
- * tientallen ingezonden stukken geschreven
- * honderden keren (nou ja, een beetje overdreven) op de markt gestaan
- * etc.

Voorwaar een lijst die er mag zijn.

Daarnaast zijn veel mensen die ooit in de Bg hebben gezeten bezig (geweest) met andere zaken: Vrouwentrefcentrum, Tegen haar Wil, hergebruikcentrum, etc.

het moge duidelijk zijn: in een basisgroep zit ik niet meer. Ik zit er ook niet om te springen om een groep waar ik nu eventueel in zou zitten een basisgroep te noemen. Maar op papier bestaat er in Ede nog steeds een Bg (postbus nummer, enzo) en dat moet zo blijven!

dirk

Basisgroep MORES Arnhem.

Basisgroep Mores bestaat momenteel uit zeven personen.

Deze groep is ontstaan in 1984 en er vond een splitsing plaats in 1986.

Uitgangspunt is de anti-kernenergiestrijd en een ondergeschikte rol was weggelegd voor de anti-militaristische strijd.

We vonden het wel erg belangrijk maar het bleef voornamelijk bij praten en een enkel bezoekje aan Woensdrecht.

Wat betreft de anti-kernenergiestrijd waren we veel aktiever o.a. door het schrijven van artikelen voor Bluf! en het 0-nummer en ook wat akties betreft waren we aktiever.

Ook wilden we onszelf scholen op kernenergiegebied en het schrijven van deze artikelen bleek daartoe een uitstekend middel.

We onderhielden regionale en landelijke contacten door middel van het bezoeken van de maandelijkse vergaderingen.

Publiciteit vonden we als groep een wezelijk onderdeel van de aktie en in de loop der tijd zijn er dan ook goede contacten opgebouwd met de Gelderlander en omroep Gelderland.

Verder stapten we steeds met aankondigingen, persverklaringen etc. naar de Arnhemse Stadsradio en het 0-nummer.

Door het uitknippen van artikelen over kernenergie uit de Gelderlander en de Volkskrant is er ook een krantenknipselarchief ontstaan.

Eind '86 besloten we een brochure te maken met de artikelen die we daarvoor hadden geschreven voor Bluf!.

Deze brochure "Geen gevaar voor de volksgezondheid" is begin '87 verschenen en over het resultaat zijn we best tevreden.

Na een eerste druk met een oplage van 400 stuks is er inmiddels een tweede druk verschenen.

In de zelfde tijd begonnen de voorbereidingen voor de landelijke Borssele-aktie, hielden we ons in het begin nog wat afzijdig, later zaten we er tot onze nek toe in.

Dit had wel tot gevolg dat we tot mei hoofdzakelijk hiermee bezig waren en als basisgroep zo goed als stil lagen.

Na Borssele hebben we de draad weer opgepakt en zijn begonnen met de discussie "hoe nu verder", wat willen wij als basisgroep?

In deze discussie (we zijn nog volop bezig!) komt aan bod: aktievormen, artikeltjes schrijven, voorlichting, zelf akties opzetten of aansluiten bij andere en wel of niet inspringen op de aktua.

En dit alles dan met betrekking tot kernenergie en militarisme.

Deze discussie is heel open en breed en het enige wat tot nu toe vast staat is dat we wat meer bezig gaan met de anti-militaristische strijd.

Ook komt in deze discussie naar voren;

-waarom kiezen wij voor een basisgroep?

-kiezen voor basisdemocratie

-akties aan de basis

-verdergaande aktievormen

-uitgekeken binnen andere groepen/vormen/politiek

-basisgroep is meer dan alleen aktie, denk hierbij aan: leven, wonen en werken wel of niet met anderen.

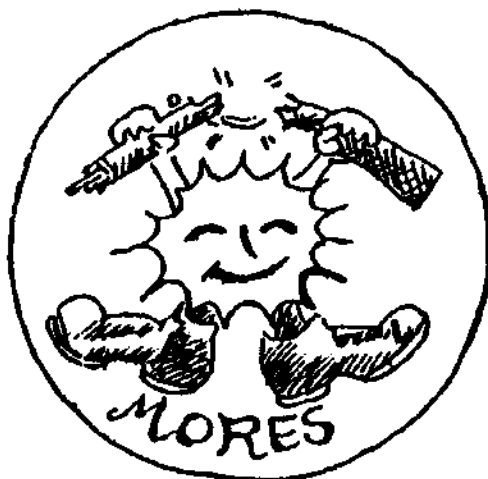
Onze idealen voor een schonere en betere wereld moeten niet alleen geuit worden in akties tegen alles en nog wat maar ook in onze omgang met elkaar, onze medemensen.

Hoe gaan we met elkaar om in onze basisgroep?

Vertrouwen en op elkaar kunnen bouwen is de basis van een basisgroep, een vereiste voor het goed verlopen van akties en andere activiteiten.

Dit betekent dat er ruimte voor een leders mening moet zijn, dat verschillende aktie-vormen naast elkaar kunnen bestaan, het rouleren naar regionale en landelijke overleggen zodat kennis verdeeld wordt, en er geen plaats is voor leiders.

BASISGROEP



Nu ik er goed over nadenk ben ik eigenlijk al altijd tegen kernenergie en kernwapens geweest. Ik was er niet zo bewust mee bezig, maar gewoon bang voor deze toestanden.

Individueel heb ik wel eens meegedaan met een grote actie, Dodewaard '80, maar in je eentje voel je je net alsof je er niet bij hoort, doordat ik niet wist of er eigenlijk wel groepen mensen waren.

Sinds ik werkloos ben heb ik uiteraard meer tijd om actief te zijn.

Via de nieuwsbrief kwam ik in contact met jullie. Na de ramp in Tjernobyj ben ik nog actiever wakker geschud omdat er bij mij in de buurt ook zo'n kring (Dodewaard) staat.

Meegedaan met het actieweekend Borsselle (april '87) en daar merkte ik dat er ook andere actievormen zijn dan de zachte weg (praten, praten e.d.). Ik keur het niet helemaal goed, MAAR snachts merkte ik dat ik zelf ook enkele stenen richting ME gooide en dat ik het idee kreeg van: kom maar op!

Thuiskomend na dit, ga je toch denken, hoe komt het, dat ik me zo heb laten opfokken.

Leo, Renkum.

Als men er vanuit gaat, dat de zelfstandigheid, de autonomie, van de eenling, van de mens, voorop moet staan en dat het groepsgebeuren ondergeschikt is aan het persoonlijke gebeuren (en aan het totaalgebeuren in de maatschappij), dan ben ik van mening dat sommige basisgroepen zich onterecht basisgroep noemen. De mens heeft natuurlijk groepen nodig om een zinnig leven te kunnen leiden (of tenminste contacten met andere mensen). Maar in de groep moet zijn/haar eigen verantwoordelijkheid blijven bestaan. Dat geldt overigens niet alleen voor de individu ten opzichte van de basisgroep, maar ook voor de basisgroep ten opzichte van de maatschappelijke krachten, die op hun manier bezich zijn met de maatschappijverandering en van al deze krachten ten opzichte van de maatschappij in zijn geheel.

AB

Willemien vroeg mij per telefoon: „Zou je voor de Nieuwsbrief op papier willen zetten waarom je bij de Vredesbeweging bent. Als ik dit alleen verstandelijk benader zou ik moeten zeggen: „Dat weet ik niet". Daar heeft niemand wat aan. Een andere doodoener zou zijn: Wegens mijn (Christelijk) geloof. Maar dat is met andere woorden niets zeggen. Ik vermoed; help! dat het protestantisme waarin ik min of meer ben opgevoed, mij té absurd voorkwam, maar dat ik toch overtuigd bleef van de bijzondere plaats die Jezus onder de mensheid innam en dat het gebod „Gij zult niet doden" door mij altijd letterlijk opgevat en aangenomen is. Dat ik daarvan bij de kanonnenzegende kerk niets terugvond deed mij tenslotte afkerig worden van het gedoe. Toen ik echter kennismaakte met de konsekwent geweldloze en reïncarnatie aanhangende stichting „Geestelijk wetenschappelijk genootschap De Eeuw van Christus" klikte er iets. Ik woon de bijeenkomsten van die club in Apeldoorn bij. Eigenlijk had mijn „bekering" al plaats vóór het einde van de 2e wereldoorlog. In krijgsgevangenschap in Japan schreef ik een verhaal over een Grootvader die zijn kleinzoon verscheen en deze laatste hielp een einde te maken aan de oorlog, een spiritualistisch vertelsel. De beginselen die ik toen fantaseerde bleken vrijwel overeen te komen met die van „De Eeuw". Mijn vrouw had daar in het interneringskamp op Java kennis mee gemaakt, was overtuigd geraakt en zag er tegenop daar bij mij mee aan te komen, omdat zij zich mij herinnerde als iemand die cynisch tegenover religie stond. Zij was stomverbaasd en erg opgelucht toen ik verklaarde dat ik dat al een tijdje geloofde. Van mijn 16de tot en met mijn diensttijd tot 20 jaar heb ik mij nogal druk gemaakt over het pacifisme o.a. bij de padvindery waar ik lang bij ben geweest. Daarna werden vrienden en vriendinnen, vrouw en dochter en het werk veel belangrijker. Dat werk was als theeplanter op West-Java, waar wij in een schrikkeljaar 366 dagen werkten. Pas in 1938 kregen wij, o weelde, om de andere week 1 zondag vrij. Om 's avonds naar de bioscoop, gekoppeld aan een etentje bij de Chinees, te gaan hadden wij toestemming van de administrateur nodig. Toen de adjunct-administrateur op een dag (met toestemming) naar de tandarts was geweest en in dezelfde week naar de bioscoop wilde, krabbelde de baas op zijn briefje om toestemming: „U gaat mij wel wat te veel uit"

Hij ging niet! Mijn collega en diens vrouw, mijn vrouw en ik gingen daar-door ook niet, want hij was de enige onder de minderen die er een auto op na mocht houden. Er was 's avonds geen openbaar vervoer dus ---. Het pacifisme sluimerde, was eigenlijk zo goed als dood. In 1940 was ik lid van de landwacht. Een soort vrijwillige landstorm die soldaatje speelde en waarvan ook een heel stel van ons Indonesisch personeel meedeed. Dat waren zeker geen landverraders, onze agressie was gericht tegen de Jap, die wij allemaal zagen als „Krombenige, bebrilde apen". Witte en bruine Nederlanders waren daar ver boven verheven en „zouden ze wel even" Zo zagen wij het echt en de Indonesiërs (die toen nog uitgevonden moesten worden) ook, dachten wij. Ik weet nu nog niet of dat ook werkelijk zo was of dat onze Soendanezen het alleen deden omdat zij dachten er beter van te worden. In ieder geval weet ik zeker dat zij toen nog dachten dat de Blanda's (nederlanders) de hele wereld aankonden. De Moeder van een collega, die nog nooit geschoten had, haalde meer punten bij een schietwedstrijd dan de beste bruine landwacht; dat geeft te denken als je wereld heel klein is.

Van 1945 tot heden was ik dus weer „erkend" pacifist. Het duurde echter nog tot 1949 eer ik definitief de wapens afzwoer, dat was toen, na de soevereiniteitsoverdracht de buitenlanders door de Indonesische regering ontwapend werden. Toen ik in 1945 terugkwam in het plantersleven, na demobilisatie, liep ik mijn werk te doen met een pistool, handgranaten en een Lee Enfieldgeweer + 2 lijfwachten en als het spannend werd met een collega met zijn 2 lijfwachten. Nooit- nooit heb ik op een mens hoeven te schieten ondanks 6 jaar militaire dienst en 8 jaar oorlog om ons heen. Een Godswonder. Omgekeerd is er wel op mij geschoten. Het ergst was een aanval uit een hinderlaag in de theetuinen met een mitrailleur en 8 geweren. Niet geraakt en verder alleen één van de lijfwachten in zijn kuit met een windbuks die ook nog van de partij was. Ben tussen de struiken in dekking gaan liggen al mijn schiettuig gebruiksklaar. Er kwam niets in het zicht. Later bleek dat het hen om geld te doen was, het was een strop dat zij niets vonden, want de betaling van de lonen zou pas de middag daarop plaats vinden. Hun buit was alleen de betaalboeken en een koppel met patroontassen van één van de lijfwachten die de sufferd afgedaan had.

In Nederland deed ik voor het eerst actief mee met de vredesbeweging met de eerste grote demonstratie in Amsterdam in 1977? Daarna kwam het platform Vorden van de grond, dat alleen gericht was tegen kruisraketten. Praten over kerncentrales of pacifisme is taboe. Om die reden wilde ik eerst niet meedoen omdat ik geen pacifisten in hen zag. Een klein

'tijdje later werd ik lid van 50+, het derde Vordense en daar is het bij ons bij gebleven. 50+ers zijn officieel ook geen pacifisten, maar ik ken er geen één die het niet is en wij draaien met alles mee. Omstreeks 1970 waren wij naar de stembus geweest; voordien stemden mijn vrouw en ik PVDA. Ik vroeg haar heb je weer PVDA gestemd, ik heb het deze keer met de PSP geprobeerd. Ik ook, zei ze. Een jaar of 4 geleden ben ik lid geworden, bij gebrek aan beter. Wij hopen dat het nog een keer lukt om een fusie te krijgen van heel klein links. De verschillen tussen PPR, CPN en PSP zeggen ons niet veel nu ze alledrie afwijzend tegenover bewapening vóór en achter het ijzeren gordijn staan.

PROGRAMMAVOORSTEL 18 OKTOBER

Tja dan kan je wel zeggen dat we even een leuk, flitsend programmaatje in elkaar zullen draaien, maar hoe dat te doen?

Bedoeling van deze regioday was, en is nog steeds, om elkaar wat beter te leren kennen. Om erachter te komen waarom ieder voor een basisgroep kiest, wat daarmee bereikt moet worden, wat onze basisgroepen nu eigenlijk voorstellen, of er veel overeenkomsten zijn of juist heel veel verschillen.

De bedoeling is niet voor de zoveelste keer een zelfde discussie te voeren en uiteindelijk, moe geluld tot de konklusie te komen dat we weinig verder gekomen zijn. Vandaar dat het doel van de dag voor ons is: Meer van elkaar te weten te komen, zodat we elkaars uitgangspunten, elkaars bedoelingen beter kennen en van daaruit hopelijk een stapje verder (met elkaar) kunnen komen. Met deze gedachte ons achterhoofd hebben we het volgende programma samengesteld:

Kwart vóór 11.00 uur is de koffie klaar, om 11.00 uur kunnen we dan dus beginnen. En wel met het volgende:

- We vragen alle groepen (Basisgroepen), ook de kleintjes, om een presentatie te maken. Het woord presentatie mag je zo ruim uitleggen als je zelf maar wilt. We houden welliswaar geen talentenjacht, maar enige creativiteit stellen we zeer op prijs...
er zijn twee beperkingen:
- + De duur van de presentatie mag de vijf minuten het liefst niet overschrijden.
- + De inhoud:
We willen van jullie graag weten wat voor jullie een basisgroep betekent. Hoe zwaar wegen in jullie groep nog de ideeën zoals die er oorspronkelijk waren over basisdemocratie, of heeft het begrip inmiddels een heel andere invulling gekregen. Waarom kies je voor basisgroep, wat wil je ermee bereiken. Is het een aktiemiddel, een maatschappijvisie, een gezellig klubje of nog iets heel anders?
We hopen echt dat elke groep, iedereen, op de een of andere manier haar /zijn ideeën hierover duidelijk maakt.

Na deze presentaties is het tijd voor pauze; koffie, soep, en zelf meegebrachte broodjes.

- Na de pauze willen we eerst met z'n allen een soort van inventarisatie gaan maken: Wat zijn de overeenkomsten, wat zijn de verschillen, die in en door de presentaties naar voren zijn gekomen. Wat voor ideeën bestaan er hier dus allemaal over basisgroepen.
- Vervolgens willen we, afhankelijk van hoeveel mensen er komen, splitsen in twee of drie groepjes. In deze wat kleinere groepjes kan er verder door worden gepraat over de ideeën die naar voren zijn gekomen/die er nog naar voren komen over basisgroepen. Wat betekenen de overeenkomsten, waar uit komen de verschillen voort. Zijn het verschillen in maatschappijvisie, levensvisie, komen ze voort uit praktische overwegingen of zijn het bewuste keuzes die gemaakt worden? Is er veel verschil in hoe basisgroepen functioneren en in hoe we willen dat ze zouden moeten functioneren? enz. enz.
- Tenslotte willen we de dag afsluiten (na een korte pauze) met een stellingen spel. Als het goed is krijg je hierdoor aan het einde van de dag een aardig beeld van hoe wie over wat denkt mbt basisgroepen.....

We vinden het belangrijk dat er op de een of andere manier een goede verslaglegging van de dag komt. En we hopen natuurlijk dat er heel veel enthousiaste mensen komen. Tot 18 oktober dus!

Basisgroep KEMO.

Een basisgroep zal wel moeten bestaan uit mensen, die een zeker vertrouwen in elkaar stellen, redelijk met elkaar om kunnen gaan en bij elkaar gekomen zijn omdat ze één bepaald doel, een bepaalde gedachte gezamenlijk hebben. Een basisgroep tegen kernenergie hoeft dus niet noodzakelijkerwijs als geheel ook actie te voeren tegen munitietreinen, voor amelisweerd, tegen de verhoging van de gasprijzen of voor het kraken.

DE CITATEN DIE IN DEZE NIEUWSBRIEF HER EN DER OMLIJND OPDOKEN ZIJN AFKOMSTIG UIT DE BROCHURE: BASISDEMOKRATIE, EEN OVERLIJDENSBERICHT. HARTELIJKE DANK HIERVOOR.

Is elke groep mensen een basisgroep, een groep, die overeenkomt met de ideeën, die tot nu toe (gebrekkig) ontwikkelt zijn rond het begrip basisdemokratie? Zijn er groepen, die zichzelf basisgroep noemen, die die naam eigenlijk ten onrechte dragen? Zijn er groepen die zich geen basisgroep noemen, maar eigenlijk toch wel een basisgroep zijn?

